

Dedikacija

Norėčiau šį romaną skirti visiems mums, kasdien besigalynėjantiems su psichikos sveikatos problemomis, kovojantiems viename sunkiausių mūsų — su savo pačių protu... besigrumiantiems su tamsa, kurios niekas daugiau nemato.

Prašau, likite ringe.

Šis mūsų vertas, kad jame kovotumėte.

Šis gyvenimas vertas, kad jį gyventumėte.

Laimės akimirkos vertos būti surastos.

Nusipelnėme teisės klysti.

Nusipelnėme teisės bandyti iš naujo.

Nusipelnėme būti čia.

Prašau, nepasiduokite.

Perspėjimas

Šio romano temos gali prislėgti kai kuriuos skaitytojus. Daugiau informacijos dėl psichologinės pagalbos ieškokite p. 464.

Žmogus, sėdintis prie taksi vairo, susirūpinusiu žvilgsniu sekė gan stipriai apgirtusią Melisą Hotorn: ši atidarė užpalkines sidabrinės „Mazda 3“ dureles ir nerangiai išlipo ant šaligatvio priešais savo namus. Artėjo antra valanda sekmadienio paryčiais, o Melisa gėrė nuo šeštadienio devintos vakaro. Paprastai ji daug negerdavo. Paprastai ir nepadaugindavo, bet šįkart šventė geriausios draugės dvidešimt aštuntąjį gimtadienį „Broken Shaker“ kokteilių bare su baseinu, įsikūrusiame ant istoriškai unikalios „Freehand“ viešbučio Los Andželo centre stogo, o ten karaliavo atpalaiduojanti Pietų paplūdimio atmosfera. Vaisių skonio alkoholiniai kokteiliai, užgerti „Jagerio bombomis“, pasirodė besąs žudantis derinys — Melisa tą patyrė savo kailiu. Nors laiką praleido puikiai, visai nelaukė siaubingų pagirių, kurios, žinojo, užgrius pabudus.

— Durelės! — šūktelėjo žmogus prie vairo. — Gal galėtumėte uždaryti?

— O, taip. Atsiprašau! — veldama žodžius atsiliepė Melisa ir klubu stumtelėjo galines mazdos dureles. Nepaisant nerangių pastangų, smūgis buvo per silpnas, tad šios neužsitrenkė.

— Ne, nepavyko, — žmogaus veidą perkreipė grimasa.

Melisa kvailai išsišiepė ir pabandė antrą kartą, bet vietoj to, kad stumtelėtų dureles, plačiai jas atlapojo ir vėl pamėgino trinktelėti klubu, tik šįkart bumbtelėjo dar silpniau.

— Oi!

— Nieko tokio. — Melisą parvežęs žmogus papurtė galvą. — Uždarysiu. Nesukit galvos.

Žmogus išlipo ir apėjo automobilį, o Melisa lėtai nusvirduoliavo durų link; pasiekusi jas užtruko geras pustrėčios minutės, kol šiaip ne taip surado namų raktus ir sugebėjo įkišti reikiamą raktą į spyną tinkama puse.

Galiausiai atsідūrusi viduje, uždarė duris, įsipylė stiklinę

vandens ir nuėjo į miegamąjį namo gale. Mergina numetė rankinę ant naktinio staliuko, greit nusiprausė po dušu ir galiausiai atsigulė į lovą. Prieš tai žvilgtelėjo į mobilųjį. Buvo 2.28 nakties.

Jokių žinučių.

Melisa būtų melavusi, jei nebūtų prisipažinusi sau, kad šiek tiek nusivylė. „Broken Shaker“ kokteilių bare ji susipažino su vyru, kuriam pajuto gan stiprų potraukį. Jo vardas Markas. Išgėrę po kelis kokteilius, išlenkę po kelias burneles ir iki valios prisikvatoję, jiedu apsikeitė telefono numeriais.

Bare, prieš pat Melisai išeinant, Markas paklausė, ar ši norėtų, kad jis ją palydėtų namo. Melisa svyravo. Pagunda buvo didelė. Jau daugiau nei pusmetį nesidalino guoliu su vyru — nuo tada, kai pričiupo savo vaikiną, su kuriuo draugavo dvejus metus, apgaudinėjant ją su kolege. Tačiau, nors ir buvo apsvaigusi, o Markas ją labai traukė, Melisa nenorėjo išsiduoti nekantraujanti: jos akimis žiūrint, įsileisti vyrą į lovą pirmąjį pažinties vakarą — prastas skonis.

— Gal kitą kartą, — atsakė ir nuginkluojamai nusišypsojo Markui.

Melisa slapčia vylėsi, kad jis prieš miegą atsiųs žinutę. Nieko ypatingo. Gal tik „Tikiuosi, saugiai grįžai namo“ ar net paprasčiausią „Buvo smagu šįvakar susipažinti“. Brūkštelės kelis žodžius, leidžiančius suprasti, kad vis dar apie ją galvoja. Markas neatrodė vienas tų vaikinių, kurie žaistų tradicinį žaidimą „prieš rašydamas palauksiu iki trečiadienio“.

2.30.

Nė vienos žinutės. Nė vieno praleisto skambučio.

— Mel, per daug prisigalvoji, — sudraudė pati save. — Tai ne pirmas tavo rodeo, gal pamiršai? Jis parašys tau rytoj.

Melisa padėjo mobilųjį, išjungė šviesas, įsikniaubė į pagalves ir buvo beužsnūstanti, bet išgirdo ant naktinio staliuko vibruojant telefoną, o netrukus pasigirdo ir pyptelėjimas, pra-

nešantis apie naują žinutę. Miegai iškart išsilakstė, ji patenkinta nusišypsojo ir paėmė aparatą.

Smagiai praleidai laiką vakarėlyje?

Melisa išsišiepė dar plačiau.

Tikrai taip. — Ji buvo viena iš tų, kurie gebėjo rašyti žinutes telefone dviem nykščiais. Be to, spausdino žaibo greičiu. — *O tu?*

Aš vakarėlyje nedalyvavau.

Perskaičiusi atsakymą Melisa susiraukė. Vis dar jautėsi apgirtusi ir beveik neabejojo, kad žinutė — nuo Marko, todėl iki šiol nepažiūrėjo, kas siuntėjas.

Nežinomas numeris.

Šypsena jos lūpose išblėso.

Kas čia? — greitai atrašė. — *Mano telefonas neatpažino tavo numerio.*

Atsakymas atėjo po penkiolikos sekundžių.

O, tavo telefonas neatpažino mano numerio, nes manęs tikrai nėra tavo kontaktų sąrašė.

Melisa atsisėdo, atsirėmė į lovos galvūgalį, sugraibė naktinę lempelę ir įjungė.

Tai kas tu? — paklausė. — *Jei nesi mano kontaktų sąrašė, iš kur gavai mano telefono numerį?*

Kas aš? Na... tau — žmogus, kurį gali vadinti mentoriumi, Melisa. Tam tikra prasme — mokytojas.

Abejonių apimtos Melisos kaktoje susimetė raukšlės. Ji tikėjosi ne tokio atsakymo.

Mentorius? — atrašė.

Teisingai. Aš ugdaus. Aš mokau. Ir visa tai — svarbios pamokos dalis, Melisa.

Tada Melisai nušvito protas. Prisiminė, kad Markas sakė dirbantis mokytoju gimnazijoje. Jei atmintis neapgavo, jis mokė vaikus algebros.

— A, supratau, — garsiai pratarė mergina ir linktelėjo pati sau. Turbūt Markas išjungė skambinančiojo numerio rodymo

funkciją, kad jos telefonas neatpažintų, ir dabar, greičiausiai dar pusgirtis, mėgina šitaip pasirodyti žavus, šmaikštus, paslaptin-gas ar dar koks nors.

Kaip miela, — pamanė Melisa. — Tikiuosi, jis nebando šmaikštauti vien tam, kad paprašytų manęs atsiųsti nuotraukų, kuriose būčiau apsinuoginusi.

Nors ir jautėsi pavargusi, nusprendė dar truputį su Marku pažaisti.

Sakai, pamoka? Kąžko mane išmokysi? Ir ko gi?

Neilgai trukus Melisos telefonas supypsejo ir suvibravo, pranešdamas apie atėjusį atsakymą.

Pirmoji pamoka, Melisa, bus apie baimę.

Ji prisimerkusi įsižiūrėjo į žinutę.

— Baimę? — paklausė savęs.

Ar autokorektorius pakeitė žodį? Gal jis norėjo parašyti kažką kita?

Po šios žinutės iškart atskriejo antroji.

Tada išmokysiu tave apie skausmą...

Prisimerkusi Melisa susiraukė.

Ir trečioji žinutė.

O kai galiausiai suprasi, ką reiškia baimė ir skausmas, Melisa, išmokysiu tave apie mirtį.

Perskaičiusi žodžius telefono ekrane, mergina išpūtė akis iš nuostabos bei pasibjaurėjimo. Jei čia tikrai Markas, jo humoro jausmas siaubingas.

Kas per velnias? — parašė ji. — Markai, čia tu? Visai nejuokinga. Tiesą sakant, šiurpina. Juolab tokią vėlyvą naktį. Tu girtas. Eik miegoti.

Po kelių akimirkų atėjo atsakymas.

Markas? Kas tas Markas? Vyras, su kuriuo dabar dulkiniesi, Melisa?

— Ką? — Melisai iš lūpų išsprūdo aiktelėjimas, ji loštelėjo galvą.

Ne, tai negali būti Markas. Dabar tuo jau neabejojo. Kokteilių bare Markas jai pasirodė mielas, mandagus, protingas ir gerą humoro jausmą turintis žmogus. O čia visai nepanašu į jį, nei padauginusį, nei blaivą.

Melisai jau buvo gana.

Klausyk, — greitai suspaudinėjo atsakymą. — Kad ir kas esi, taip elgtis nedera. Užblokuoju tavo numerį.

Palauk... — Atsakymas nušvito kone tą pačią akimirką.

Melisa stabtelėjo.

Turėtum kai ką žinoti.

Ji stebeilijo į telefono ekraną lyg motina, laukdama, kol vaikas atsiprašys.

Tu dar čia?

Taip, čia. Laukiu. Ką turėčiau žinoti?

Kitoje Melisai atsiųstoje žinutėje vietoj žodžių švietė keturi emodžiai. Pirmasis buvo mėnulis. Antrasis — mašina. Trečiasis — durys. Paskutinis — namas.

Melisa žiūrėdama į telefoną papurtė galvą ir gūžtelėjo pečiais.

— Ką tai turėtų reikšti, po galais? — ji garsiai ištarė rašomus žodžius.

Tai reiškia, kad šįvakar, Melisa, maždaug prieš pusvalandį grįžusi iš savo pobūvio ir šiaip ne taip išsiropštusi iš taksi, pamiršai užrakinti namo duris.

Perskaičius šiuos žodžius sprandą nudilgino baimė. Susirūpinusi Melisa instinktyviai dirstelėjo į miegamojo duris.

— Ar tai — kvailas pokštas? — klausė racionalioji smegenų dalis.

Gal.

Bet jei tai tiesa, tada Melisai nedavė ramybės du dalykai.

Kas iš jos pažįstamų galėtų šitaip bjauriai juokauti?

— Niekas, — nusprendė ji.

O blogiausia, kas galėtų žinoti, jog Melisa klupinėdama iš-

lipo iš taksi ir nuėjo namo prieš pusvalandį? Laikas nurodytas pernelyg tiksliai, kad tai būtų galima priskirti spėjimui.

Ar čia ją parvežęs žmogus?

Ne, — Melisa išsyk nuvijo tokią mintį. — *Negali būti.*

Ji paniro į dvejones, tačiau šios ilgai neužtruko, nes pertraukė dar viena žinutė.

Bet viskas gerai, Melisa. Nesijaudink. Aš užrakinau tavo namo duris.

Melisa nors užmušk nežinojo, ką turėtų daryti. Atrąšyti? Užblokuoti žinučių siuntėją? Nueiti ir patikrinti duris? Iškviesti policiją ar kam nors paskambinti? Ką?

Din din. Nauja žinutė.

Štai, pažiūrėk.

Šįkart prie žinutės buvo prisegtas aštuonių sekundžių trukmės vaizdo įrašas.

Melisa dvejojo vos sekundės dalį, mat smalsumas paėmė viršų. Ji palytėjo prisegtą priedą ir ekrane iškart įsijungė įrašas. Iš pradžių pamatė savo namų raktus, kabančius spynoje vidinėje durų pusėje. Po sekundėlės pasirodė pirštinėta ranka. Ji suėmė raktus, pasuko juos, užrakindama duris, ir ištraukė iš spynos.

— Kas per šūdas? — sumurmėjo pati sau Melisa.

Bet vaizdo įrašas dar nesibaigė. Kai raktai buvo ištraukti iš spynos, kamera nukrypo į virtuvę, į skaitmeninį laikrodį ant stalo šalia dubens su vaisiais. Laikrodis rodė 2.24.

Prieš keturiolika minučių. Vadinasi, šis vaizdas buvo nufilmuotas, kol ji prausėsi duše.

Prieš pat pasibaigiant įrašui, siuntėjas kažką sušnabzdėjo į mikrofoną, tačiau taip tyliai, kad Melisa nesuprato, ką jis pasakė. Ji tuoj pat atsuko vaizdo įrašą kelias sekundes atgal, pagarsino mobilųjį ir priglaudė prie ausies, bet taip ir neišgirdo, kas buvo pasakyta.

Pakėlusi telefoną prie ausies, kryptelėjo galvą į dešinę, miegamojo durų, kurių niekada iki galo neuždarydavo, pusėn.

Štai tada ji galiausiai suprato, kad namie yra ne viena.

Tarpelyje tarp durų ir staktos, apgaubtą koridoriuje tvyrančios tamsos, Melisa išvydo besišypsantį veidą.

2

— Sveikutis! — pasilabino duris pravėrusi aukšta rusvoadė, pasitikdama naują svečią. — Tu turbūt Robertas.

Detektyvas Robertas Hanteris iš Los Andželo policijos departamento Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio šiek tiek nustebo, bet niekuo neišsidavė. Jis mandagiai nusišypsojo ir linktelėjo.

— Taip, tai aš.

Juodi it smala moters plaukai krito žemiau pečių, tobulai pabrėždami skvarbias gelsvai rudas akis. Subtilius jaunatviškus veido bruožus dar labiau paryškino dvi itin žavios duobutės, pasirodančios skruostuose kaskart jai prabilus.

— Aš Denisė, — moteris atsilygino Hanteriui šypsena ir ištiesė ranką su nepriekaištingu manikiūru: ryškiai raudona nagų spalva derėjo prie lūpdažio. — Sena Anos draugė.

— Malonu susipažinti, — atsakė Hanteris, paspausdamas ranką.

Denisė avėjo baltus sportbačius, vilkėjo baltus marškinėlius, sukištus į išblukusius mėlynus džinsus, nuo dažno dėvėjimo suplyšusius virš kairiojo kelio. Ant kaklą puošiančios sidabrinės grandinėlės suposi mažas, bet labai anatomiškai tikslus širdies formos pakabutis.

— Pagaliau atėjai, — Denisei už nugaros išdygo detektyvas Karlosas Garsija, Hanterio partneris Ypač žiaurių nusikaltimų padalinyje, ryšintis ilgą tamsią prijuostę. Ant jo krūtinės didelėmis baltomis raidėmis buvo užrašyta „Pabučiuok šefą“.

— Verčiau susilaikysiu, — pakomentavo Hanteris, linktelėjęs į užrašą.

Garsija sukrizeno.

— Anos dovana, — paaiškino. — Tarsi pats nebūtum atspėjęs.

— Gal paimti? — Denisė kreipėsi į Hanterį, tiesdama ranką į jo atneštą pirkinių krepšelį. Duobutės moters skruostuose trumpam išryškėjo ir dingo.

— Žinoma, — Hanteris padavė jai maišelį. — Ačiū.

— Užeik, žmogau, — Garsija pamojo partneriui grilio mentele, kurią laikė dešinėje rankoje.

— Padėsiu virtuvėje, — pranešė Denisė ir dingo namo viduje.

— Pačiu laiku, — ištarė Garsija, kai Hanteris įžengė į priėmimą ir užvėrė duris. — Ką tik pačirškinau pirmąją *picanha* partiją. Ana kaip tik ją pjausto.

Picanha — Brazilijoje mėgstamiausia jautienos išpjova. Dėl kone tobulo riebalų ir raumenų sluoksnių santykio bei minkštumo daugelis šių mėsą laiko tinkamiausia kepti ant grilio. Hanteris apie ją sužinojo prieš kelerius metus, kai Garsija pirmą kartą pasikvietė jį į barbekiu vakarėlį savo namuose.

Brazilijoje gimęs, bet išvažiavęs iš jos vos dešimties metų, kai žlugo tėvų santuoka, Garsija mėsos kepimo ant grilio sugebėjimus paveldėjo iš tėvo — tiesą sakant, šioje srityje jis buvo nepranokstamas.

— Visi kieme, — Garsija pranešė Hanteriui ir kryptelėjo galvą. — Eik ten. Aš turiu šį tą pasiimti iš virtuvės. Susitiksime lauke.

Hanteris nebuvo labai drovus, bet nebuvo ir iš tų, kurie mėgtų bendrauti su visais ir visada, ypač dideliuose susibūrimuose.

— Robertai! — šuktelėjo Ana, jam vos spėjus įžengti į galinį kiemą.

Kone iškart po mokyklos baigimo Garsija susituokė su savo mokyklos laikų meile. Visada trykštanti optimizmu, besąlygiškai palaikanti vyrą, aštriu protu pasižyminti Ana buvo viena mieliausių Garsijos sutiktų moterų. Nors jos grožis ir ne-tradicinis, jis vis tiek gniaužė kvapą.

Smagiai šypsodamasi Ana priėjo prie Hanterio ir pakštelėjo jam į abu skruostus. Trumpi juodi moters plaukai buvo truputį pasišiaušę, labiausiai dėl nuolat nuo nosies ant viršugalvio kilojamų akinių nuo saulės. Hanteriui išėjus į lauką, Ana juos perkėlė ant viršugalvio.

— Atvažiavai, — ištarė.

Anos nuostaba privertė Hanterį susiraukti.

— Argi ne visada atvažiuoju?

Moteris nusijuokė.

— Į grilio vakarėlius atvažiuoji visada.

— Dar kartą ačiū, kad pakvietėte.

— Tai mums malonu, jog atvykai, Robertai, pats žinai. Eikš, supažindinsiu tave su tais, kurių nepažįsti.

Dar trys žmonės nerūpestingai sėdėjo prie apvalaus stalo vidiniame kieme. Ketvirtasis stovėjo šalia įspūdingo grilio, kurį Garsija savo rankomis buvo sumūrijęs iš plytų.

— Čia Martinas, — tarė Ana, pristatydama aukštą perkarusį vyrą. Šis atrodė keleriais metais vyresnis už šalia sėdinčią moterį. — Ir jo partnerė Šarlotė, — tęsė Ana.

— Malonu susipažinti, — Hanteris paspaudė jiems rankas. — Aš Robertas.

— Pameni Paulą, tiesa? — Ana jau rodė į vyrą, stovintį prie grilio ir vartantį dešreles. — Susipažinote, kai buvai čia praėjusį kartą.

— O kaipgi, — Paulas atsisuko ir pasisveikino su Hanteriu plačia šypsena bei galvos linktelėjimu. — Sveikas, žmogau, kaip laikaisi?

— Gerai. O tu?

— Puikiai, — atsakė Paulas su ryškiu brazilišku akcentu. — Turėtum paragauti šių dešrelių. Argentinietiškas čorisas. Tokios skanios, kad net šiurpas krečia.

— Ir, be abejo, jau susipažinai su Denise, — pasakė Ana ir linktelėjo vaikystės draugės, sėdinčios Šarlotei iš kairės, pusėn.

— Susipažinau. Taip.

Denisė vėl nusišypsojo Hanteriui, bet šįsyk dar ir mirktelėjo akį.

— Paimsiu tau lėkštę ir įdėsiu kumpio gabalėlį užkąsti, — pasakė Ana ir parodė į tuščią kėdę. — Gėrimai virtuvėje.

— Labai ačiū, Ana, — padėkojo Hanteris ir kreipėsi į likusią kompanijos dalį. — Gal dar kam nors reikia papildyti taures?

— Mes turime, ačiū, — tarė Martinas ir parodė į savo bei Šarlotės alaus skardines ant stalo.

— Man irgi nieko netrūksta, — atsisakė Paulas, grįždamas prie stalo su lėkšte, pilna čoriso dešrelių.

— Ana? — pasiteiravo Hanteris.

— Ačiū, Robertai, Karlosas man gamina kaipirinją.

— O, puiku, — ištarė Hanteris ir tik tada pažvelgė į Denisę.

— Mielai pasinaudosiu pasiūlymu, — atsakė ši. — Jei nesunku.

— Aišku, kad ne. Man malonu. Ką gersi?

— Prašyčiau raudonojo vyno, — moteris ištiesė Hanteriui savo tuščią taurę.

— Tuo atnešiu, — pasakė jis, apsisuko ir grįžo į namą.

Virtuvėje ant stalo rado tris raudonojo vyno butelius ir nedidelę stipriųjų gėrimų kolekciją. Garsija kaip tik baigė spausti žaliąsias citrinas į kaipirinjos ąsotį.

— Nori kokteilio? — paklausė, linktelėjęs ąsočio pusėn. — Juk žinai, kokia skani mano kaipirinja.

— Žinau, — sutiko Hanteris, pasiėmė švrią taurę ir argentinietiško „Malbec“ butelį. — Taip pat žinau, kad ji verčia iš kojų, bet gal vėliau ir paragausiu. Manau, pradėsiu nuo vyno.

Garsija sustojo ir kilstelėjęs antakius pažvelgė į partnerį.

— Spėju, antra taurė — Denisei?

— Daugiau niekas išgerti nenorėjo.

Garsija nusišypsojo.

— Ji miela, tiesa?

— Kas, Denise?

Garsija sukrizeno ir atsišliejo į virtuvės stalą.

— Žinai, kad tau tai visai netinka?

— Kas man netinka? — Hanteris įpylė vyno į antrą taurę.

Garsija bedė į jį pirštu.

— Daryti tai, ką darai dabar, Robertai. Apsimesti kvailėliu.

Tau tai nebūdinga ir visiškai nesiseka, todėl geriau liaukis.

Hanteris atsigręžė į Garsiją, abiejose rankose laikydamas po taurę su vynu.

— Žinai, ji vieniša, — tęsė Karlosas.

— Kas?

— Dink iš čia, — Garsija parodė partneriui virtuvės duris.

Išėjęs į lauką Hanteris padavė Denisei vyno taurę.

— „Malbec“ tiks?

— Tobulai, — atsakė ji ir mostelėjo į kėdę šalia savęs. —

Prisėsk.

Hanteris atsisėdo, į kiemą išėjo Garsija, nešinas padėklu su šviežiai sumaišytos kaipirinjos ąsočiu bei keliomis taurėmis.

— Metas pradėti svaigintis, — pareiškė namų šeimininkas, padėjęs ąsotį ant stalo. — Šis kokteilis — stiprus.

Garsijai bepilstant kaipirinją į taures, užpakalinėje Hanterio kelnių kišenėje suskambo darbinis mobilusis. Detektyvas jį išsitraukė ir pažvelgė į ekraną.

Neatpažintas numeris.

— Sekundėlei atsiprašysiu, — tarstelėjo ir pamatė, kaip persimainė Anos veidas.

— Ar viskas gerai? — Garsija iškart surimtėjo.

Hanteris kryptelėjo galvą, pakilo nuo kėdės ir nuėjo toliau nuo svečių.

— Detektyvas Hanteris, — atsiliepė jis. — Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys.

— *Detektyve Hanteri*, — pasigirdo balsas ragelyje. — Čia

detektyvas Viljamas Barnsas iš Los Andželo policijos Pietvakarių skyriaus. Atsiprašau, kad trukdau per jūsų laisvą sekmadienį.

— Nieko tokio, — atsakė Hanteris. — Kuo galiu padėti, detektyve Barnsai?

— *Na, aš tik bandau visiems sutaupyti laiko ir išvengti be-reikalingo popierizmo.*

Tai išgirdęs Hanteris susiraukė.

— Kaip suprasti, detektyve?

— *Maždaug prieš keturiasdešimt minučių gavau dispečerio iškvietimą dėl kūno, aptikto name Leimert Parko rajone. Auka afroamerikietė. Dvidešimt devynerių metų. Mudu su partneriu atvykome maždaug prieš dvidešimt minučių ir radome du perbaličius policininkus, stovinčius prie namo. Jie abu jau buvo išvėmę pietus, pusryčius ir, greičiausiai, prieš tai valgytą vakarienę. — Stoju trumpa pauzė. — Bandau pasakyti, detektyve Hanteri, jog nesvarbu, kaip žiūrėsi į šią nusikaltimo vietą, — ir nemanau, kad kas nors galėtų į ją žiūrėti ilgiau nei minutę, — bet byla bus perduota Ypač žiaurių nusikaltimų padaliniui. Dėl šito neturiu nė menkiausios abejonės. Taigi, kaip ir sakiau, bandau sutaupyti visiems laiko ir išvengti popierių pildymo, nes jūs vis tiek čia atsidursite, kad ir ką mes darytume.*

Hanteris iškvėpė ir vos regimai papurtė galvą. Jis pakėlė akis nuo žemės į Garsiją, tebestovintį prie svečių apšėsto stalo.

— Tai kas ten nutiko? — paklausė.

Detektyvas Barnsas dirbtinai nusijuokė.

— *Nemanau, jog įmanoma žodžiais apibūdinti, kas čia yra, detektyve. Pats turėsite pamatyti, kad tuo patikėtumėte.*

— Koks adresas? — pasitiksino Hanteris.

Garsija nemokėjo skaityti iš lūpų, bet to ir nereikėjo, kad suprastų, jog jiedviem barbekiu vakarėlis baigėsi.

— *Detektyve Hanteri,* — kreipėsi Barnsas, padiktavęs adresą. — *Ar tikite, kad egzistuoja velnias?*

— Nesupratau? — Suglumusią išraišką Hanterio veide nuspalvino lengva pašaipą.

— *Klausiu todėl, detektyve Hanteri, mat jei netikite... atvažiuoju čia galite pakeisti nuomonę.*

3

Pietų Los Andžele esantis Leimert Parko kvartalas, pilnas nesuskaičiuojamų nepriklausomų galerijų, muzikos salių, barų, turintis net muziejų po atviru dangumi, buvo labiausiai žinomas kaip istorinio ir šiuolaikinio afroamerikiečių meno, muzikos bei kultūros centras Angelų mieste. Keli tarptautinės šlovės sulaukę dainininkai, muzikantai ir atlikėjai pradėjo savo karjerą šalutinėse Leimert Parko gatvelėse įsikūrusiuose klubuose ar teatruose. Be to, šis kvartalas buvo vos už dvidešimt penkių minučių kelio mašina nuo Garsijos namų Vakarų Holivude.

Hanteris bandė įkalbėti porininką pasilikti barbekiu vakarėlyje. Šiaip ar taip, jiems laisvadienis, o Garsija pasikvietęs į namus svečių, tačiau jis žinojo, jog partnerio darbo etika tokia pat nepajudinama, kaip ir jo paties: abu detektyvai suprato, kaip svarbu pamatyti nusikaltimo vietą savo akimis, o ne studijuoti ją iš nuotraukų bei ataskaitų. Taigi, kai Hanteris pasiūlė Garsijai pasilikti su Ana ir svečiais, šis paprasčiausiai atsakė: „Kurgi ne.“

Ana puikiai suvokė, kad jos vyro darbas reikalauja didžiulio atsidavimo, todėl tik šiltai nusišypsojo jiedviem su Hanteriu, žiūrintiems į ją atleidimo meldžiančiomis akimis.

— Eikite ir pasirūpinkite, jog pasaulis visiems taptų saugesnis, vaikinai, — ištarė, pasistengusi nutaisyti kuo drąsesnį veidą.

Iš Vakarų Martino Liuterio Kingo prospekto pasukęs į kairę, į 4-ąją aveniu, Garsija nuvažiavo dar pusanatro kvartalo, kol prieky pamatė žybsinčius policijos švyturėlius. Jis pastatė mašiną gatvėje už vieno iš trijų juoda ir balta spalvomis nudažytų

Los Andželo policijos automobilių, beveik užbarikadavusių priėjimą prie tamsiai pilko vienbučio namo dešinėje.

Policijos saugomą namą supo kone metro aukščio mūro siena su senais mediniais vartais, kuriuos verkiant reikėjo atnaujinti. Siena čia stovėjo tik dėl grožio, ne dėl saugumo.

Išlipę iš Garsijos automobilio abu detektyvai iškart atkreipė dėmesį į slegiančią įtampą visų trijų uniformuotų pareigūnų viduose; vyrai stovėjo šalia juoda ir geltona spalvomis išmargintos nusikaltimo vietos juostos, aptvėrusios teritoriją aplink namą. Akivaizdu, kad reginys, išvystas jo viduje, pareigūnus sukretė.

Policijos saugoma zona tęsėsi iki pat gatvės ir apėmė dalį šaligatvio priešais namą. Kaip visada, aplink užtvarą jau buvo susibūrusi didelė minia. Visi iki vieno smalsuoliai rankose laikė išmaniuosius telefonus, nekantraudami užfiksuoti ką nors įdomesnio už minėtąją juostą bei uniformuotus pareigūnus.

Prisisegę ženklelius prie diržų, Hanteris su Garsija prasišverbė pro žmonių masę. Kai prasibrovė prie saugomos teritorijos, pareigūnai pasveikino juos galvos linktelėjimu ir pakėlė juostą, kad detektyvai galėtų pralįsti. Vos tik šie atsidūrė kitoje jos pusėje, prie Hanterio su Garsija prisiartinio aukštas liesas vyras šviesiai pilku kostiumu. Prieš tai jis stovėjo šalia namo durų, įbedęs žvilgsnį į niekur, tarsi abejodamas egzistencijos prasme.

— Detektyvas Hanteris? — pasiteiravo, vertinančiomis akimis nužvelgęs du naujus atvykėlius. Jo kaklaraištis buvo atlaisvintas, viršutinė marškinių saga atsegta.

Hanteris linktelėjo.

Garsija stumtelėjo akinius nuo saulės ant nosies.

— Aš — detektyvas Barnsas, — pareiškė vyriškis. — Kalbėjomės telefonu.

Hanteris pristatė Garsiją, visi paspaudė vieni kitiems rankas.

— Kriminalistai dar neatvyko? — paklausė Garsija, nepastebėjęs nė vienos Teismo ekspertizės padalinio mašinos netoliese.

— Kaip ir sakiau, — tęsė Barnsas, — vien pažvelgus į šią nusikaltimo vietą tampa aišku, kad byla atiteks Ypač žiaurių nusikaltimų padaliniui. Nenorėjau nieko supykdyti. Kai kurie detektyvai labai jautriai reaguoja į tokius dalykus. Be to, visi žinome, kad Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys gali iškvies-ti kriminalistų komandą į nusikaltimo vietą daug greičiau nei Žmogžudysčių skyrius, todėl paskambinau jums, — detektyvas linktelėjo Hanterio pusėn, — ir daugiau niekam. Tai jūsų byla. Vadovaukite jai, kaip norite. Mane į nusikaltimo vietą iškvietė per klaidą. Aš tik aptvėriau teritoriją, kad socialinės žiniasklaidos maitvanagai laikytųsi atstumo. — Barnsas atsigrėžė ir pažvelgė į minią, susibūrusią už juostos. — Šiais laikais visi tapo operatoriais, žurnalistais bei kritikais. — Jis nepatenkintas gūžtelėjo. — Niekam iš mūsų nereikia tokių rūpesčių.

Hanteris su Garsija linktelėjo, pritardami kolegai, Garsija išsitraukė mobilųjį telefoną. Barnsas teisus. Tam tikrose srityse Los Andželo policijos Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys rikiavosi pirmas pagal svarbą.

Garsija greitai paskambino Kriminalistikos padaliniui.

— Regis, auka — Melisa Hotorn, — tęsė Barnsas. — Dvidešimt devynerių metų moteris, viena gyvenusi šiuo adresu.

— Regis? — perklausė Garsija.

Barnsas kietai sučiaupė lūpas ir palenkė galvą į šoną.

— Nerizikuoju tvirtinti tiksliai, nes kol kas dar nebuvo atlikti jokie tyrimai, — paaiškino detektyvas. — Bet įėję į vidų suprasite, kodėl taip sakau. Atpažinti auką iš veido, vien į ją pažiūrėjus, faktiškai neįmanoma, po paraliais, net sesuo nesugebėjo. — Jis nutilo ir pasitaisė. — Įsėsė. Tai ji surado kūną.

Hanteris kaip tik to ir ketino klausti.

Barnsas iškvėpė ir kryptelėjo kampuotą smakrą vieno iš policijos ekipažų, stovinčių gatvėje, pusėn.

— Ji vardu Džaneta Lang, — pasakė. — Sėdi ana ten, auto-

mobilyje, su policijos pareigūne. Teko sugirdyti vargšei vaistų, kad aprimtų. Pasakyti, jog Džanetą Lang ištiko isterija, būtų per švelnu. — Barnsas papurtė galvą, jo akis aptemdė liūdesys. — Bet kam susijauktų protas, jei paskutinį kartą išvystų savo seserį atrodančią šitaip. Man labai gaila tos merginos. Jai tik dvidešimt šešeri.

Hanteris atsigręžė į Barnso parodytą policijos automobilį. Pro jo langą įžiūrėjo afroamerikietę, užsidengusią veidą delnais. Net iš toli buvo matyti, kad mergina dreba. Šalia sėdinti pareigūnė guosdama buvo uždėjusi ranką Džanetai ant peties.

— Pareigūnas prie durų paduos jums antbačius ir latekso pirštines, — pranešė Barnsas. — Viduje niekas nejudinta. Nusikaltimo vieta visiškai nepaliesta. — Detektyvas dirstelėjo į laikrodį ant riešo. Artėjo 14.00 valanda. — Klausykite, turite važiuoti. Prieš jums pasirodant, sulaukiau skambučio dėl šaudynių Boldvin Hulse. Tai labiau mano sritis.

— Gerai, — sutiko Hanteris. — Ačiū jums už pagalbą.

Barnsas žengė žingsnį link gatvės, bet sustojo ir vėl atsigręžė į Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio detektyvus.

— Sėkmės tiriant bylą. — Jo tonas aiškiai leido suprasti, kad Barnsas džiaugiasi, jog ne jam reikės vadovauti šiam tyrimui. — Nuoširdžiai tikiuosi, kad sugausite tą šunsnuokį.

Hanteris su Garsija žvilgsniu nulydėjo detektyvą Barnsą, pralindusį pro nusikaltimo vietą ženklinančią juostą ir įsėdusį į mėlyną „Toyota Camry“, pastatytą kitoje gatvės pusėje. Kai jis nuvažiavo, abu atsigręžė į namą.

Tai buvo mažas vienaukštis šlaitiniu čerpiniu stogu ir tamsiai mėlynais langų rėmais. Verandos neturėjo. Vingiuojantis takelis, sudėliotas iš kvadratinų betono plytelių, vedė nuo medinių vartų kone metro aukščio mūrinėje tvoroje iki namo durų. Abiejose takelio pusėse žaliavo dailiai prižiūrėta pievelė. Garažo nesimatė.

Nors durys buvo beveik iki galo uždarytos, o užuolaidos ant dviejų didžiulių langų namo priekyje aklinau užtrauktos,

Hanteris su Garsija nesunkiai galėjo atspėti, kad kambaryje dega šviesa. Laikydami rankose pažymėjimus, jie priėjo prie uniformuoto pareigūno, saugančio duris; šis, kaip ir sakė detektyvas Barnsas, padavė detektyvams plastikinius antbačius ir latekso pirštines.

Kai Hanteris siektelėjo durų rankenos, neaukštas, kresnas pareigūnas vešliais ūsais bei prie jų derančiomis žandenomis žengė žingsnį į dešinę ir greitai persižegnojo, kažką murmėdamas ispaniškai.

Durys atsivėrė tiesiai į kuklią svetainę. Hanteris su Garsija vos įžengę pamatė auką šiek tiek kairiau, ten, kur svetainė susijungė su virtuve. Išvydę reginį, abu detektyvai sustojo kaip įkalti.

Garsija nusiėmė akinius nuo saulės ir įsistebeilijo nemirkėdamas, iš nuostabos jo akys kone išlipo ant kaktos.

— Kas per mėšlas?

Hanteris stovėjo lyg suakmenėjęs, gerklę ėmė spausti dusinantis gniužulas.

— Per visus tuos metus, kiek dirbi policijoje, — Garsija kreipėsi į porininką neatplėšdamas žvilgsnio nuo kūno, — tiek detektyvu, tiek kitose pareigose, ar esi matęs ką nors panašaus?

Hanteris sugebėjo tik sušnibždėti:

— Ne.

4

Melisos Hotorn svetainė buvo kukli tiek dydžiu, tiek baldais. Stačiakampio formos kambaryje stovėjo trivietė raudonu gobelenu aptraukta sofa ir du skirtingi krėslai, atgręžti į vidutinio dydžio plokščiaekranį televizorių, kabantį ant šiaurinės sienos. Grindų viduryje tįsojo nutrintas ilgo plauko kilimas, o ant jo stovėjo stiklinis kavos staliukas. Lauko durų kairėje pusėje

buvo maža, bet gerai įrengta virtuvė, joje — moderni indaplovė ir penkių kaitviečių viryklė su dviguba orkaite. Svetainės sienos nukabinėtos įrėmintomis spalvotomis įvairių dydžių reprodukcijomis. Kelios vazos su dirbtinėmis gėlėmis teikė kambariui ramaus jaukumo, bet pagrindiniai šios atviros svetainės ir virtuvės erdvės akcentai buvo dvi storos lygiagrečios medinės sijos aukštai virš galvų, įtvirtintos per porą sprindžių nuo lubų. Ten žudikas ir paliko nuogą aukos kūną. Šis kabėjo nuo sijos arčiau virtuvės.

Hanteris su Garsija ne pirmą kartą matė nusikaltimo vietą, kurioje auka buvo pakabinta, bet šįkart juos pašiurpti privertė faktas, kad kūnas buvo pakabintas ne už kaklo.

Žudikas permetė per siją alpinistinę virvę. Vienas jos galas buvo keliskart apsuktas aplink storą metalinę viryklės rankeną ir užveržtas trigubu mazgu. Prie kito virvės galo pritvirtino didžiulį nerūdijančio plieno kablį, naudojamą rykliams žvejoti, — štai čia beprotybė pasiekė naują lygį, mat kūnas kabėjo pamautas per burną, tarsi auka būtų tapusi žvejo trofėjumi.

Kablys, kiaurai pervėręs apatinę nelaimingosios smakro dalį, brutaliai išplėšęs odą ir raumenis, perkirtęs arterijas bei nervų šakneles, buvo išlindęs pro burną ir laikė kūną už apatinio žandikaulio apie pusmetrį nuo žemės. Štai kodėl detektyvas Barnsas pasakė, jog atpažinti auką vien pažiūrėjus beveik neįmanoma.

Pakabinta už apatinio žandikaulio, ši buvo priversta atkraginti galvą, todėl atrodė, lyg spoksotų į lubas bei į alpinistų virvę, tarsi išlindusią iš burnos. Velionė buvo smulki ir liekna afroamerikietė, sverianti ne daugiau nei penkiasdešimt penkis kilogramus, bet ir tokio svorio per akis, kad žandikaulis visiškai išnirtų. Net ir ne gydytojui aiškiai matėsi, jog abu apatinio žandikaulio sąnariai taip stipriai atsiskyrė nuo kaukolės, kad suplyšo ir sutrūkinėjo raiščiai, nervai, sausgyslės ir raumenys,

dėl to jis makabriškai išsišovė į priekį ir nebederėjo prie galvos. Merginos smarkas atsidūrė puse sprindžio toliau už nosį.

Iš atviros burnos bei žaizdos pasmakrėje kliokęs kraujas kaklu, liemeniu ir kojomis buvo subėgęs į akis badančią lipnią raudoną balą mirusiajai po kojomis. Jos veidas taip pat nutaškytas kraujo purslais.

Tam, kad auka nesipriešintų ir nečiuptų virvės, jos rankos buvo surištos už nugaros; Hanteriui sugniaužė skrandį, mat tai reiškė, kad moteris dar buvo gyva, kai žudikas įtempė virvę ir pakėlė ją nuo žemės.

Antras įrodymas, jog moteris tebebuvo gyva, vykstant visai šiai beprotybei — veido ir kaklo ištinimas. Atrodė, lyg kažkas būtų įgrūdęs balionėlį jai į gerklę ir po to ši pripūtęs. Dėl tinimo ir slegiančio svorio — nes auka kabėjo ant žandikaulio — apatinės veido pusės oda bei audiniai buvo tokie įsitempę, kad ėmė plyšti, ypač lūpų kampučiuose.

— Kodėl kas nors šitaip galėjo pasielgti su kitu žmogumi? — ilgam sulaikęs kvapą Garsija pagaliau iškvėpė. — Iškrypėliška ir tiek. — Jis papurtė galvą, stengdamasis suvokti tokį beprasmišką veiksma. — Grynas blogis.

Galiausiai Hanteris atplėšė akis nuo kūno ir ėmė žvalgytis aplink. Jis taip pat liūdnam atsiduso.

— Čia šuo ir pakastas, Karlosai, — atsakė partneriui, žengė kelis žingsnius į kairę ir atsidūrė virtuvėje.

Garsija nuėjo į kitą pusę, svetainėn. Nors ir bandė įdėmiai apžiūrėti kambarį, jam buvo labai sunku atplėšti akis nuo aukos.

— Čia ne šiaip iškrypimas, — tęsė Hanteris. — Ne šiaip blogis. Šitaip su kitu žmogumi pasivargintų pasielgti tik tas, kam šis veiksma turėtų prasmę. — Detektyvas priėjo prie viryklės ir įdėmiai apžiūrėjo aplink rankeną apsuktą alpinistinę virvę. — Auka šitaip nužudyta ne šiaip sau, toji priežastis privalo būti labai konkreti, labai asmeniška. — Hanteris leido sau

nukreipti žvilgsnį nuo viryklės ir įsmeigė akis į žvejybos kablį merginos burnoje. Smakrą pervėręs kablys buvo išlindęs per burną, aptrupinęs ir nulaužęs kelis apatinius dantis. — Visa ši scena, — kalbėjo detektyvas, — žmogžudystė, jos pateikimas, dekoracijos... viskas buvo apgalvota, paruošta ir labai tiksliai įvykdyta. Jei auka — ne alpinistė ir prisiekusi žvejė, tokių daiktų paprastai namuose nerasi, Karlosai. Žudikas negalėjo jų aptikti kur nors stalčiuje.

Garsija perėjo į kitą svetainės pusę.

— Jis juos atsivežė, — padarė išvadą kolega.

Hanteris linktelėjo, ir Garsija puikiai suprato, ką partneris turi galvoje: tai nebuvo impulsyvus užpuolimas. Visas šis žiaurumas — iš anksto suplanuotas. Viskas šioje nusikaltimo vietoje turėjo prasmę.

5

Laukdami, kol į namą atvyks kriminalistų komanda, Hanteris su Garsija apžiūrėjo teritoriją, ieškodami įsilaužimo ženklų. Neaptiko nieko įtartino.

Nė vienas langas nebuvo išlaužtas, ir nepanašu, kad kas nors būtų bandęs juos atidaryti iš lauko. Tiek lauko durys, tiek galinės, vedančios iš virtuvės į kiemelį už namo, taip pat buvo nepaliestos.

Melisos Hotorn miegamajame detektyvai ant staliuko prie lovos rado jos rankinę. Viduje buvo piniginė su aštuoniolika dolerių, kelios makiažo priemonės, vairuotojo pažymėjimas, kramtomosios gumos pakelis, dvi kredito kortelės, plaukų šepetys ir keli seni čekiai, bet mobiliojo — nė ženklo. Hanteris su Garsija apieškojo visus stalčius, išnaršė visų spintoje kabėjusių drabužių kišenes bei visas namuose aptiktas rankines, tačiau

telefono nerado. Patikrino po lova, po sofa ir tarp šiosios pagalvėlių — rezultatas tas pats. Detektyvams tai pasirodė įdomu.

Jiems grįžus į svetainę, pro lauko duris įėjo daktarė Sleiter, o jai iš paskos — dar trys kriminalistai, visi su baltais kombinezonais, užsimaukšlinę gobtuvus. Vos išvydę auką, pakabintą už žandikaulio, visi keturi sustojo kaip įbesti. Nepaisant ilgos patirties ir per daugelį metų matytų žiaurumų, kriminalistai atrodė priblokšti.

— Jėzau! — sumurmėjo jauniausias iš jų ir lėtai padėjo atsineštą dėžę su įrankiais ant žemės. — Čia — žvejybinis kablys?

— Taip ir yra, — patvirtino Hanteris.

— Greitai viską nufotografuokim, — daktarė Sleiter atsiskoko į komandos fotografą.

— Tuoj pat pradėdu, — atsakė jaunasis agentas, pasitaisė akinius ant nosies ir, apėjęs ant grindų telkšantį kraujo klaną, atsistojo priešais aukos veidą.

— Robertai, Karlosai, — daktarė Sleiter paprasčiausiai linktelėjo, sveikindamasi su detektyvais. — Jūs jau seniai čia? — pasiteiravo ir priėjo prie kūno.

Daktarė Sleiter — viena geriausių ir labiausiai patyrusių kriminalisčių visoje Kalifornijoje. Per pastaruosius kelerius metus nebuvo kito kaip ji pasižymėjusio agento, kuris būtų vadovavęs tokiam kiekiui teismo medicinos tyrimų Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio bylose.

Kiti du komandos nariai bemat sukruoto statyti galingus prožektorius.

— Apie keturiasdešimt minučių, — atsakė Garsija. — Daugiau mažiau.

— Viena auka? — pasiteiravo daktarė. — Ar yra ir daugiau? — mostelėjo į namo gilumą.

— Ne, tik ji, — atsakė Hanteris ir atsitraukė kelis žingsnius atgal, kad netrukdytų agentams dirbti savo darbo.

— Ar dar kur nors aptikote kraujo? — paklausė Sleiter ir pakreipusi galvą išžiūrėjo į kablį, styrantį aukai iš burnos. — Ženkly, jog auka priešinosi?

— Ne visai, — atsakė Garsija. — Lova sujaukta, taigi, auka ryte jos nepasiklojo arba gulėjo, kai kažką išgirdo ir nuėjo pažiūrėti, kas vyksta, o gal buvo užpulta lovoje — daugiau nieko. Namuose niekas nesujaukta, tik čia, — jis mostelėjo į mirusiąją.

— Vaizdas... gan groteskiškas, — ištarė daktarė, vis dar tyrinėdama žvejybinį kablį ir siaubingai išnarintą merginos žandikaulį. Po minutėlės jos akys lėtai nuslydo visu kūnu. — Vargšė, — kriminalistų komandos vadovė papurtė galvą. — Vien iš tinimo veido ir kaklo srityje galiu pasakyti, kad buvo dar gyva, kai kablys pervėrė žandikaulį. — Sleiter padarė pauzę ir žvilgtelėjo į detektyvus. — Bet jūs tai jau žinojote, tiesa?

— Nematau rimtos priežasties rišti rankas už nugaros, — atsiliepė Garsija, — jei žudikas nebūtų norėjęs, kad auka nesi-priešintų.

Daktarė pritariamai linktelėjo.

— Šviesos veikia, — pranešė vienas iš agentų, kai prijungė atsivežtus prožektorius. Jis spustelėjo mygtuką, ir kambarys pas-kendo akinančioje baltumoje.

Daktarė Sleiter atsargiai apėjo lavoną.

— Pasisekė, kad kūnas nesubyrėjęs gabalais.

— Kaip suprasti? — paklausė Garsija.

— Apatinis aukos žandikaulis stipriai išniręs. — Daktarė Sleiter rodė ir aiškino: — Abu žandikaulio sąnariai išplyšę — nieko stebėtino, juk kūnas laikosi tik ant apatinio žandikaulio. Stiprus tinimas leidžia suprasti, kad plyšo ir kaklo bei apatinės veido pusės raiščiai ir raumenys, štai čia... — ji parodė vietą, kur aukos apatinis žandikaulis turėjo būti prisitvirtinęs prie kaukolės. — Matote, kaip plyšta oda ir audiniai.

— Jei mergina būtų nors kiek sunkesnė, — įsiterpė Hante-

ris, supratęs, ką bando pasakyti daktarė Sleiter, — gal dešimčia kilogramų, gali būti, kad jos žandikaulis taip ilgai nebūtų atlaikęs.

— Tikrai taip, — sutiko daktarė. — Bet, nors auka ir nėra sunki, spėčiau, jog nedaug trūksta, kol sutrūkinės raumenys ir raiščiai, nuplėsdami odą su audiniais. Jei taip jau būtų nutikę, dėl kūno svorio apatinis žandikaulis būtų atplyšęs nuo veido ir auka būtų nukritusi ant žemės. Vaizdas būtų neabejotinai šiurpesnis už tai, ką matome.

Įsivaizduodamas, kaip tai atrodytų, Garsija susigūžė.

— Kaip manai, toks ir buvo žudiko tikslas? — paklausė jis, bet iškart iškėlė rankas it pasiduodamas. Pats suprato, jog daktarė Sleiter negali šito žinoti. — Atsiprašau. Kvailas klausimas.

— Kas žino, — vis tiek atsakė ši. — Nenustebčiau, jei tai būtų tiesa. Tačiau *galiu* pasakyti, kad kūnui subyrėti neleido *rigor mortis*, nes, kaip visi žinome, jo metu sustingsta raumenys ir raiščių skaidulos. Tas pomirtinis sąstingis ir suveikė kaip papildoma apsauga nuo plyšimo bei trūkimo. — Kriminalistė nykščiu ir smiliumi spustelėjo kairįjį aukos bicepsą. — *Rigor mortis* jau toli pažengęs. Jei reiktų spėti, sakyčiau, ji mirė mažiausiai prieš dešimt valandų. Nėra abejonės, jog buvo nužudyta paryčiais. Ne naktį.

Garsija instinktyviai dirstelėjo į laikrodį.

— Išsiųsiu kieme laukiančius pareigūnus apklausti kaimynų, — kreipėsi jis į porininką. — Šioje gatvėje ir keliose aplinkinėse. Gal kas nors pastebėjo ką nors neįprasto, automobilį ar ką nors besiblaškantį po apylinkę vakar vėlai vakare arba šiandien paryčiais.

Hanteris linktelėjo.

— Baigiau fotografuoti kūną, — pranešė fotografas. — Dar bar imsiuosi nusikaltimo vietos.

— Puiku, — atsiliepė daktarė Sleiter. — Nuleiskime ją. — Kriminalistė atsigręžė į aukščiausią savo komandos narį, kurio

ūgis siekė kone metrą devyniasdešimt. — Šonai, mudu su Maiku ją pakelsime, o tu atkabink nuo virvės.

Šonas linktelėjo, apėjo auką ir atsistojo priešais jos veidą.

— Reikia pagalbos? — pasiteiravo Hanteris.

— Ne, susitvarkysime, — atsakė daktarė.

Hanteris su Garsija pasitraukė į šalį; Sleiter su Maiku pakėlė kūną, atpalaiduodami žandikaulį, o Šonas ėmė traukti kablį.

— Šonai, atsargiai, — perspėjo daktarė Sleiter. — Esu tikra, kad kablys suskaldė žandikaulį ne vienoje vietoje. Kaulas gali labai lengvai pažirti.

Šonas dirbo kiek įmanydamas atsargiau ir vis tiek užtruko apie pusantros minutės, kol nuo virvės atkabino Melisą Hotorn. Vos tik iš žandikaulio ištraukė kablį, į kraujo klaną tekstelėjo mėsos gabalėlis, ir kraujas išsitaškė į visas puses.

— Prakeikimas, — nusipurtė Garsija.

— Reikia jį įdėti į įkalčių maišelį, — Sleiter linktelėjo nukritusio mėsos gabalo pusėn. — Čia jos liežuvis.

6

Hanteris ir Garsija pasiliko su kriminalistų komanda, kol ši baigė tirti nusikaltimo vietą bei likusią namo dalį. Detektyvai nebegrižo į Garsijos barbekiu vakarėlį: Hanteris pamėgino išpešti kuo daugiau informacijos iš Džanetos Lang, Melisos Hotorn įseserės, o Garsija išėjo su pareigūnais apklausti kaimynų.

Kriminalistai namuose rado kelių žmonių pirštų atspaudų. Vieno — visuose kambariuose, jie neabejotinai buvo pačios aukos — tai paaiškėjo atlikus greitą analizę tyrimo vietoje. Antrajam asmeniui priklausančių atspaudų daugiausia aptiko svetainės bei virtuvės zonoje ir, nors tai dar nebuvo patvirtinta, spėjo,

kad šie atspaudai — jaunesniosios aukos sesers, Džanetos Lang, kuri ir surado kūną.

Tyrėjai taip pat aptiko plaukų ir plaušelių ant grindų aukos miegamajame bei ant jos lovos, deja, be jų ir reikmenų, kuriuos pasitelkęs žudikas pakabino nelaimėlę virtuvėje, nerado daugiau nieko svarbaus.

Jie patvirtino, jog nei ant priekinių ar galinių lauko durų, nei ant kurio nors lango įsilaužimo žymių nėra.

Kaimynų apklausa taip pat nedavė jokios naudos. Niekas, nei gyvenantieji šalia, nei toliau toje pačioje gatvėje, šeštadienio naktį ar sekmadienį paryčiais nematė ničnieko įtartino. Kaimynai dievagojosi negirdėję jokio triukšmo — nei riksmų, nei grumtynių garsų.

— Kažin ar čia pirmas šio žudiko nusikaltimas, — pasakė Garsija, su Hanteriu eidamas link jo mašinos. — Viskas pernelg švariai ir kruopščiai atlikta, puikiai apgalvota.

Hanteris sustojo ir pakėlė akis į žvaigždėtą dangų. Negalėjo porininkui paprieštarauti. Plačiai žinomas faktas, kad ilgainiui serijiniai žudikai ištobulina savo metodus ir, augant pasitikėjimui, ima žudyti vis dažniau. Pirmieji nusikaltimai, nesvarbu, baigiasi žmogžudyste ar ne, būna atlikti neprofesionaliai, dažniausiai yra impulsyvūs ir prastai suplanuoti. Be galo retai pirmą kartą atimdamas gyvybę žudikas įvykdo tokį sudėtingą ir gerai apgalvotą nusikaltimą, kokį jie matė tame name. Kai atsitinka kas nors panašaus, tai bemaž visada reiškia, jog nusi kaltėlis stipriai atitrūkęs nuo realybės.

Faktas, kad žudikas nepaliko įkalčių — pirštų atspaudų, DNR, pėdsakų, įsilaužimo žymių, — per daug nestebino. Dabar, kai prikurta tiek filmų ir serialų apie kriminalistus bei teismo mediciną, bet kas gali vienu prisėdimu sužinoti, kaip sumėtyti pėdas.

Tiesa, šiuo metu nebuvo jokių įrodymų, jog čia pasidarbovo serijinis žudikas. Tiek Hanteris, tiek Garsija iš visos širdies

vylėsi, kad taip nėra, tačiau principas dėl to nesikeitė. Spren-
džiant iš nusikaltimo vietos, šis nusikaltėlis — ne naujokas.

— Žinau, — atsiliepė Hanteris.

— Gal galėtume patikrinti nacionalinę duomenų bazę, —
pasiūlė Garsija. — Paieškoti panašių žmogžudysčių... — De-
tektyvas trumpam susimąstė. — Ar turinčių bent menkiausių
panašumų.

Partneris pritariamai linktelėjo.

— Paprašysiu, kad Tyrimų skyrius ryt iš pat ryto tuo už-
siimtų.

7

Kitą rytą, devintą valandą, daktarė Kerolaina Houv, Los
Andželo apygardos Koronerio departamento vyriausioji pato-
logė, nusiplovusi rankas jau buvo Pirmojoje skrodimo salėje,
esančioje ilgo ir ryškiai apšviesto koridoriaus gale, šio departa-
mento pastato rūsyje.

Los Andželo apygardos Koronerio departamentas — viena
užimčiausių tokio pobūdžio tarnybų visose Jungtinėse Ameri-
kos Valstijose, ir nors čia dirbančių patologų komanda atlik-
davo nuo dvidešimties iki keturiasdešimties skrodimų kasdien,
darbo neišvengiamai prisikaupdavo, ypač savaitgaliais.

Daugumą palaikų, atvežtų į Koronerio departamentą,
rikiuodavo į eilę laukti skrodimo, bet ši taisyklė turėjo kelias
išimtis. Bylos, joms vadovaujančių pareigūnų įvardytos kaip
„skubios“, gaudavo pirmenybę prieš kitas, tačiau galutinį žodį
vis tiek tardavo vyriausioji patologė. Dar viena išimtis — kū-
nai, susiję su bylomis, kurias tirdavo Los Andželo policijos Ypač
žiaurių nusikaltimų padalinys. Dėl savo tyrimų pobūdžio jos
turėdavo pirmenybę prieš visų kitų skyrių skubias bylas, todėl
Melisos Hotorn palaikai jau buvo nugabenti į Pirmąją skrodimo

salę ir perkelti ant antrojo iš dviejų nerūdijančio plieno skrodimo stalų, stovinčių didelės sterilios patalpos viduryje.

Velionė gulėjo ant nugaros, atidengta, rankos — šalia liemens. Dėl pomirtinės hipostazės, kai negyvėlio odos spalva pasikeičia, po mirties žemyn sutekėjus kraujui, aukos kojos buvo gerokai tamsesnės už likusį kūną. Merginos oda atrodė it vaškinė ar guminė, o tai reiškė, kad ji buvo atvežta į lavoninę ir patalpinta į šaldytuvą praėjus mažiau nei parai po mirties.

— Oho! — aiktelėjo daktarė Houv, sustojusi prie skrodimo stalo. — Čia... išties kažkas neįprasto.

Nors Melisos galva gulėjo ant stalo, jos žandikaulis buvo taip sužalotas, o veido raumenys ir raiščiai taip išplyšę, jog velionės smakras gulėjo ant krūtinės.

Neitanas Risas, vienas iš trijų jaunesniųjų patologų, įprastai asistuojančių daktarei Houv, stovėjo kairėje skrodimo stalo pusėje.

— Kaip tokie dalykai išvis nutinka? — paklausė jis, negalėdamas atplėšti akių nuo deformuoto veido. — Turiu galvoje, nejaugi kažkas plėšė jos burną tol, kol moteris mirė?

— Ji buvo pakabinta už burnos, — pasakė daktarė Houv, skaitydama aplanke atsineštą registracijos išrašą. — Nusikaltėlis pasinaudojo žvejybiniu kabliu.

— Jėzau!

— Tai jau tikrai. — Houv padėjo aplanką ir užsimovė pirštines. — Spėju, visi sąnariai ištiesinti, ar ne?

Sulaukus naujų kūnų, kuriuos dėl vienu ar kitų priežasčių reikdavo skrosti skubiai, buvo įprasta ištiesinti sąnarius tikrintant, ar pomirtinis sąstingis prasidėjo ir baigėsi.

— Taip, palaikus atvežęs sanitaras sąnarius ištiesino. Galime pradėti, daktare.

— Gerai, pradėkime.

Neitanas sureguliuavo mikrofoną, kabantį nuo lubų tiesiai virš apžiūros stalo, ir įjungė skaitmeninį diktofoną.

Daktarė Houv pasakė datą, laiką ir bylos numerį. Kelias minutes skyrė bendrai kūno būklei apibūdinti, o tada perėjo prie išsamios išorės analizės, kurią pradėjo nuo aukos kaklo.

Smaugimo žymių neaptikta.

Greitai apčiuopusi kaklą daktarė nenustatė nei gerklų, nei trachėjos kolapso. Poliežuvinis kaulas taip pat nebuvo suskilęs.

Houv nykščiu ir smiliumi pravėrė akių vokus. Užsidėjusi ant galvos įtaisą su didinamaisiais stiklais bei tiesiai šviečiančia lempute, atidžiai ištyrė velionės akis. Kaip ir buvo galima tikėtis, ragena — drumsta ir neskaidri, tačiau specialistė ieškojo fenomeno, vadinamo petechija — miniatiūrinių raudonų taškelių ant aukos akių ir jų vokų. Šios smulkutės kraujosruvos gali atsirasti bet kurioje kūno vietoje dėl įvairių priežasčių, bet akių srityje jos pasirodo sutrikus kvėpavimo sistemos funkcijai, kitaip tariant, dėl užtroškimo ar uždusavimo.

Aukos akys ir jų vokai buvo nusėti raudonais taškeliais.

— Mirties priežastis — deguonies trūkumas, — ištarė į mikrofoną daktarė Houv. — Tačiau deguonies trūkumą nulėmė *ne* smauginimas.

— Vargšė. — Neitanas papurtė galvą. — Niekas nenusipelno tokios mirties.

Daktarė Houv nutvilkę asistentą smerkiančiu žvilgsniu.

— Žinau, — jis pakėlė pirštinėtas rankas. — Aš nepasidaviau jausmams, daktare. Tik sakau, kad joks žmogus nenusipelno šitaip užbaigti savo gyvenimo, ir tiek.

Likusi Melisos išorinių sužalojimų apžiūra užtruko dar apie penkias minutes. Vyriausioji patologė neaptiko daugiau jokių staigmenų.

Paskui daktarė turėjo patikrinti visas kūno ertmes, kad įsitikintų, ar nėra seksualinės ar fizinės agresijos pėdsakų. Pradėjo nuo vaginos.

Ant odos aplink vulvą ir vidinėje šlaunų pusėje nerado nei

įdrėskimų, nei mėlynių — nieko, kas suteiktų pagrindo sune-
rimti.

Po to buvo metas apžiūrėti vidines vaginos sienelles, bet iki
šio etapo patologė taip ir nepriėjo.

Nykščiu ir smiliumi praplėtusi sienelles, daktarė Houv su-
stojė ir prisimerkusi įsižiūrėjo.

— Sekundėlę, — ištaraė ji ir pakreipė galvą, kad geriau ma-
tytų.

— Ar kas negerai? — paklausė Neitanas, apėjęs skrodimo
stalą.

— Dar nežinau. Galėtum paduoti chirurgines žnyples?

— Gal reikia ir skėtiklio? — pasiteiravo Neitanas, ištiesęs
vadovei žnyples.

— Galbūt netrukus ir prireiks, — atsakė ši, įkišusi į vaginą
tik žnyplių galiuką. — Panašu, kad aukos viduje paliktas sve-
timkūnis, — pranešė nepamiršusi, jog įrašinėja ataskaitą.

Houv už nugaros stovintis Neitanas pasilenkė, stengdama-
sis ką nors įžiūrėti pro dešinį savo viršininės petį. Pasilenkęs
išgirdo, kaip jos rankoje kleptelėjo žnyplės.

— Sučiupau, — pasakė daktarė ir lėtai ištraukė tai, ką buvo
suėmusi.

Moteris chirurginiu instrumentu tvirtai laikė suspaudu-
si mažą, permatomą, viršuje užsegtą maždaug 13 kvadratinių
centimetrų dydžio plastikinį maišelį. Aiškiai matėsi, kad jis ne-
tuščias.

— Narkotikai? — pasiteiravo Neitanas.

Daktarė Houv išsitiesė ir iškėlė žnyples prieš šviesą.

— Nesu įsitikinusi.

Ir vėl prisiminusi įrašinėjamą ataskaitą, paaiškino, ką ir iš
kur ištraukė.

Neitanas pakreipė galvą į kairę, po to į dešinę, stengdama-
sis suprasti, ką mato.

Žnyplėmis tebelaikydama maišelį, Houv jį nestipriai su-
purtė.

— Regis, viduje yra sulankstytas baltas popierėlis.

— Gal nedidelis popierinis vokelis? — vėl spėjo Neitanas.

— Nemanau. — Daktarė pažvelgė į maišelį pro didina-
muosius stiklus ir papurtė galvą. — Bet išsiaiškinkime.

Ji pakėlė didinamuosius akinius į viršų, apsisuko ir padėjo
maišelį ant nerūdijančio plieno stalo.

Neitanas iškart atsistojo šalia.

Nuo instrumentų padėklo daktarė Houv paėmė antras
žnyples. Ilgai netrukus, pravėrė maišelį ir ištraukė sulankstyą
popieriaus skiautelę.

— Nepanašu į narkotikų vokelį, — pastebėjo Neitanas.

Houv pažvelgė į jį.

— Aš tik sakau, — padėjėjas gūžtelėjo.

— Visai nepanašu į voka, — pritarė daktarė ir, pasitelkusi
abejas žnyples, galiausiai išskleidė triskart sulankstyą popierėlį.
Visiškai išlanksčiusi, vyriausioji patologė sustingo.

— Kas per velnias? — pratarė Neitanas jai iš už nugaros. —
Ką tai išvis reiškia?

— Tai reiškia, kad reikia skambinti Ypač žiaurių nusikalti-
mų padaliniui.

8

Hanteris, atsikėlęs tą pirmadienio rytą, visų pirma grįžo į
Melisos Hotorn namą. Nukako ten saulei dar nepatekėjus.

Nors tai buvo būtina, suvažiavus kriminalistams užvirdavo
tikras chaosas — nusikaltimo vieta prisipildydavo pirmyn atgal
zujančių žmonių, triukšmo bei šviesų, ir nė iš tolo nebepanėšėda-
vo į pradinį reginį. Hanteris norėjo apeiti ją vienas, neblaškomas,

tamsiame, tyloje skendinčiame name, koks šis buvo prieš pat Melisos nužudymą.

Detektyvas netikėjo nuojauta, pranašiškais ženklais, aiškiaregyste, ar kaip žmonės vadina tokius dalykus. Jis taip pat netikėjo, kad apsilankęs nusikaltimo vietoje vienas, netikėtai išvys vizijas, kas iš tikrųjų nutiko. Bet Hanteris tikėjo ir žinojo egzistuojant blogį, žmogišką blogio formą, galėjusią paskatinti kažką atimti merginai gyvybei vienu bjauriausių jo matytų būdų. Ir tas blogis kartais palikdavo pėdsakų.

Tą rytą Hanteris Melisos Hotorn name praleido kone dvi valandas. Didžiąją laiko dalį jis prabuvo su virtuve sujungtoje svetainėje. Ant grindų telkšojęs kraujo klanas buvo išvalytas, bet likusi dėmė žymėjo tikslią vietą, kurioje mergina neteko gyvybės. Dabar svetainėje tvyrojo ypatingas kvapas, lydintis visas nusikaltimo vietas. Ne nosį riečiantis pūvančio kūno dvokas — šis kvapas buvo visiškai kitoks, be to, Melisos Hotorn palaikai irti būtų pradėję tik po kelių dienų. Minėtasis kvapas buvo ypatingas, iš dalies saldus, iš dalies atsiduodantis geležimi ir iš dalies — dezinfekcinėmis priemonėmis. Nusikaltimo vietos valymo komanda ir vėl puikiai atliko savo darbą.

Hanteris atsistojo lygiai į tą pačią vietą, kurioje buvo surastas Melisos kūnas, vidury čia dar neseniai telkšojusios kraujo balos, ir, nuleidęs rankas prie šonų, užvertė galvą į lubas, atkraginęs ją tiek, kiek leido kaklas. Kelias sekundes taip stovėjo, atkišęs į priekį smakrą bei apatinį žandikaulį. Bestovėdamas pajuto, kad jam sutraukė liežuvį ir ėmė gniaužti gerklę.

Detektyvas dar kelias sekundes pabuvo tokia poza, stengdamasis įsivaizduoti Melisos Hotorn agoniją, nevilgtį, skausmą, paniką ir siaubą, nes moteris žinojo, kad niekas neateis jos gelbėti. Žinojo, jog mirs.

Staiga Hanterio rankos pašiorpo, atrodė, kad skrandyje tuoj kažkas iškabins skylę.

Tai, ką pajuto detektyvas, buvo blogis. Bjaurus ir nemato-

mas, jis vis dar tvyrojo ore, liko įsigėręs į sienas, tarsi erzindamas: „Pagauk, jei gali.“

Ištvrėjęs tokioje kūno padėtyje mažiau nei minutę, Hanteris nuleido galvą.

Jis nulipo nuo kraujo dėmės ant grindų ir paskutinį kartą apsidairė po virtuvę.

Oda vis dar buvo pašiurpusi.

Tebejautė skrandyje deginančią skylę.

Tiesa, kad mirtis ir blogis amžiams suteršė šį namą, bet Hanteris iš patirties žinojo, jog toks blogis, nesvarbu, nukreiptas į ką nors asmeniškai ar ne, retai kada apsiribodavo vienu kartu, ir nuo tos minties burnoje sukilo kartėlis. Dažniausiai poreikis žaloti ir dar kartą žudyti būdavo per stiprus, kad nusikaltėlis pajėgtų jį suvaldyti. Tai buvo tik laiko klausimas.

9

Los Andželo policijos Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys buvo įsikūręs pačiame Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus aukšto gale, garsiajame Policijos administracijos biure Los Andželo centre. Kai Hanteris, išėjęs iš Melisos Hotorn namų, po pusantros valandos atvažiavo į darbą, Garsija stovėjo priešais nuotraukų lentą, pristumtą prie pietinės sienos. Ant jos Hanterio partneris kaip tik prisegė naujausias nuotraukas, atsiųstas iš Kriminalinių tyrimų skyriaus.

— Labas rytas, — pasisveikino Hanteris, pakabino striukę ant kėdės atlošo ir įsijungė kompiuterį.

— Kuo daugiau į jas žiūriu, — tarė Garsija, neatitraukdamas akių nuo lentos, — tuo mažiau suprantu.

Hanteris nepriėjo prie porininko, stovinčio šalia lentos. Prie stalo taip pat neatsisėdo. Detektyvas paprasčiausiai tylėjo, žvelgdamas į nuotraukas iš ten, kur stovėjo.

— Taip, — tęsė Garsija, — žinau, kad visi nužudymai, ypač kuriuos gauna ištirti mūsų padalinys, iš esmės yra nelogiški, bet kalbu ne apie patį nusikaltimą ar jo motyvą ir ne apie tai, jog toks sadizmas privalo turėti asmenišką potekstę. Kalbu apie metodą. — Jis papurtė galvą, žvilgsniu lėtai slysdamas per sukabintas nuotraukas. — Šis žudikas aukos nepasmaugė, nespjaustė į gabalus, nepaleido žarnų, nevalgė jos mėsos. Ne, jis pakabino auką už burnos kaip žuvį jos pačios svetainėje. Pasakyti, kad toks nužudymas „beprasmiš“, būtų per maža.

Hanteriui nespėjus atsiliepti, kabineto duris atlapojo Barbara Bleik, Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus kapitonė. Įėjusi į vidų, nekreipdama dėmesio į detektyvus, ji patraukė tiesiai prie lentos, sustojo šalia Garsijos ir išmeigė akis į nuotraukas, bandydama suvokti, ką mato.

— Kas per velniava? — sumurmėjo pati sau.

— Labas rytas, kapitone, — pasilabino Garsija, dirstelėjęs į viršininę.

Ilgai tamsiai rudi kapitonės plaukai buvo susukti į elegantišką kuodą. Barbara Bleik vilkėjo balto šilko palaidinę, tvarkingai sukištą į juodą sijoną, siaurėjantį į apačią, ir avėjo juodus žemakulnius batelius. Jos makiažas buvo subtilus, profesionalus, ir vis tik labai moteriškas. Skoningi auskarai derėjo prie smulkių juodų karolių ant kaklo. Dešinėje rankoje kapitonė laikė aplanką su bylos medžiaga.

Po kelių sekundžių ji atplėšė akis nuo nuotraukos ir pažvelgė iš pradžių į Garsiją, po to į Hanterį.

— Kas, po galais, negerai tai žmonijai? — Kapitonės Bleik balse liūdesys buvo sumišęs su pykčiu. — Kodėl? Kokia prasmė šitaip elgtis su kitu žmogumi?

— Žudikui tai kažką reiškia, — atsakė Hanteris, galiausiai atsisėdęs į savo vietą prie stalo.

— Kas? — neatlyžo Bleik.